

[Vagn Bro.]

fra Sidevejstrafikanterne vil ved øget Hastighed øge Ulykkernes Omfang. I Tiden før Benzinrestriktionerne opererede man her i dette lille Land med henimod 1 Dødsfald paa Færdselsomraadet om Dagen og med ca. 40 Motorsammenstød om Dagen, deraf ca. 20 med alvorlig Skade paa Person og Materiel.

At Hastighed forøger Ulykkernes Omfang, er uomtvisteligt og erkendt af alle sagkyndige. Men her kommer en Betragtning til, som ogsaa spiller ind, selv om Tiderne atter bliver mindre krigsmæssige, nemlig Benzinbesparelsen. Hvorfor skal man i dette Land altid solde, naar Faren ikke er over os? En Hastighed for normale Personvogne paa over 60 km betyder, paa 80 km, et Merforbrug af Benzin paa mellem 25 og 40 pCt. Ganske det samme gælder Lastvognstrafikken, men her er vi jo nede paa betydelig lavere Hastighed. Altsaa baade Føremomentet og Benzinforbruget taler for, at vi ikke gaar til Hastighedsforøgelse.

Derhos vil jeg nævne til Bekæmpelse af den ofte hensynsløse Kørsel, der trodser enhver Tale om Agtpaaagivenhed og Hensynsfuldhed over for andre, en udvidet Adgang til Kørekortsfortabelse. I Dag er denne Fortabelse nærmest kun knyttet til Spirituspaavirkethed ved Rattet og ganske enestaaende Hensynsløshed. Den mindste Fortabelsestid er paa den anden Side 6 Maaneder. Jeg har forstaaet, at f. Eks. i England benytter man Fortabelse af Kørekortet langt hyppigere og ogsaa inden for kortere Tidsrum, og jeg tror, at en saadan Fremgangsmaade vilde have en meget større pædagogisk Virkning end den almindelige Bødestraf, vi anvender, der i adskillige Tilfælde af den paagældende blot tages som en Tillægsudgift til Kørselen, saa at han efter at have betalt de 40—50 Kr. trækker paa Skuldrene og kører videre paa samme uansvarlige Maade.

Jeg tillader mig altsaa nu i denne Tid, hvor der er mindre Trafik paa Vejene, og hvor vi har mere Tid til at forberede en Færdselslovgivning — og jeg tør sige, at naar der atter kommer fuldt Sving i Trafikken, vil man se, at der vil blive en overmaade alvorlig Tid paa dette Omraade —, at anbefale, at disse Spørgsmaal tages op til Overvejelse.

Viggo Nielsen: Til Indledning vil jeg gerne rette en Tak til den højtærede Socialminister for den Hurtighed, hvormed Ministeren handlede, da han kort efter Krigen

Udbrud lod tilgaa Kommunalbestyrelserne Meddelelse om, at de skulde sørge for Brændsel til de gamle i den kommende Vinter. Brændselsproblemet har altid spillet en betydelig Rolle for Aldersrentenydere. I strenge Vintre kan det, særlig for de enlignet stillede, være yderst vanskeligt at skaffe Midlerne til det nødvendige Brændsel, men værre bliver det naturligvis, naar Brændselspriserne stiger saa stærkt, som Tilfældet har været i de sidste halvanden Maaned. Forhaabentlig har alle Kommunalbestyrelser sørget for det nødvendige Brændsel til de gamle, ligesom jeg haaber, at Kommunalbestyrelserne udnytter de 7½ pCt. fuldt ud. Men vi regner vel alle med betydelige Prisstigninger og strenge Tider, og jeg haaber da, at vi alle, hvis det bliver nødvendigt, kan enes om at række en hjælpende Haand baade til gamle og Invalidider.

Siden Krigen den 1. September brød ud, er der fra det offentliges Side foretaget ikke saa faa Skridt, og flere af disse Skridt har bevirket, at nogle af de administrative Organer er blevet spændt haardt for, idet Foranstaltningerne har været baade omfattende og har skullet bringes til Udførelse aldeles omgaaende. Et af de Steder, hvor den tungeste Byrde har hvilet, er Politikontorerne, der har maattet forestaa Administrationen af Benzinordningen. I denne Forbindelse er der navnlig stillet temmelig store Krav til det egentlige Kontorpersonale. Jeg har faaet oplyst, at dette Personale en lang Række Steder har maattet arbejde om Søndagen og til langt ud paa Natten, for at man overhovedet kunde faa Arbejdet fra Haanden, men de overordnede og den egentlige Politistyrke har ogsaa maattet tage Del i dette Arbejde, hvilket har medført, at den ordinære Frihed flere Steder har maattet stryges.

Det er maaske kun forbigaaende med disse ekstra Byrder, men skulde de fortsættes, maa der efter min Mening ydes en Godtgørelse til Personalet, som ikke er sikret Overarbejdsbetaling, og jeg er af den Opfattelse, at det saa pænest ud at yde Godtgørelse for det Arbejde, der allerede er udført. I øvrigt er jeg vidende om, at Organisationerne har rejst Spørgsmaalet over for Justitsministeriet, og jeg vil gerne udtrykke Haabet om, at der ses med Velvilje paa Spørgsmaalet.

Fra alle Sider er der vel Enighed om, at de Vanskeligheder, Krigen har medført, ikke egner sig som Grundlag for større Reforme i Øjeblikket. Ingen vil dog sikkert have noget imod, at der opereres med Ændringer paa Lovgivningsomraader, hvor